

IN DE TUIN

En, Louise vertelde alles, al 't lijden van Clothilde, haar ellendig leven onder de ruwe binders, haar sterven in de armzalige hut.

De Poil luisterde terwijl zijn gelaat bleek zag als was en tranen zijn blikken ontsluierten.

Zo stierf zijn kind, zijn Clothilde... en alles had anders kunnen zijn, indien hij, de vader, milder, zachter, barmhartiger was geweest.

En nu sloeg de burggraaf zich voor 't hoofd, nu had hij wroeging... maar nu was het te laat!

Lang staarde hij dan voor zich... en scheen vergeten te hebben, dat Louise zich bij hem bevond.

Maar toen het meisje opstond, vroeg hij :

- Waar gaat ge heen ?
- Mijn plicht is volbracht, heer.
- Keert ge naar de heide terug ?
- Neen, heer, neen, dat niet... daar kan noch wil ik langer leven !
- Blijf hier, in mijn huis. O ! ik wil nog dikwijls met u over Clothilde spreken.
- Ik kan niet blijven, heer...
- En waarom niet ?

— Ik heb een verloofde, die thans werk zoekt. En zodra hij er gevonden heeft, zal ik zijn vrouw worden, gelijk ik hem beloofd heb.

— Is het de jongeling die u hielp bij 't openen van het graf?

— Ja, heer.

— Hij ook kan hier wonen... ik neem hem in mijn dienst, hernam de burggraaf.

— Ge zijt goed, heer, maar ik vrees, dat André, zo heet mijn verloofde, niet te Antwerpen zal willen blijven, want we zijn hier niet veilig.

— Zou die rover u hier vervolgen? Hij meent immers dat ge dood zijt.

— Ja, doch hij zal André wantrouwen en hem laten opsporen, daar mijn vriend veel geheimen der bende kent.

— Maar die schelm zal u toch niet in mijn woning zoeken. Juist hier zult ge veilig zijn.

— O, heer, hij is zo sluw en heeft veel verspieters.

Maar ik wil met André spreken.

— Ja, doe dat, en kom in elk geval gedurende enige dagen hier terug. Allerlei vragen over mijn kind zullen nog bij mij oprijzen en gij zult ze mij kunnen beantwoorden.

— Welnu, heer, ik verzeker u, dat ik gedurende enige dagen in uw huis zal blijven.

— Dat is braaf.

— Mag ik nu heengaan?

— Zeker, maar ge keert terug?

— Ik zal mijn woord houden.

Louise verliet de kamer, en deelde haar gesprek aan Pierre mee.

— Ik zal een kamer voor en een voor uw vriend in orde brengen, zei de knecht. Maar we hebben ook twee Fransen in huis, blijf die gasten uit de weg, want die kerels zijn nooit te vertrouwen.

— Wees gerust, Pierre. Nu ga ik heen, tot straks dan.

Louise begaf zich naar het O. L. Vrouwe kerkhof, de tegenwoordige Groenplaats, het fraai plein met zijn lommerijke bomen.

In die tijd stond de plaats vol zerken en kruisen, die enige jaren later op last van Napoleon verwijderd werden.

Napoleon liet het kerkhof in een net plein veranderen dat de naam « Place Bonaparte » kreeg.

Op de begraafplaats wachtte André de terugkeer zijner geliefde af.

Zijn geduld was op een zware proef gesteld geworden en met een zucht van verlichting zag de jongeling eindelijk het meisje naderen.

Louise vertelde hem alles, wat de Poil gezegd had.

— De hemel is ons genadig, zei André. Waar kunnen we ons beter verbergen dan in die rijke woning? Daar zal Cartouche ons niet zoeken. En wees er van overtuigd, dat hij speurders achter mij zal zenden.

— Natuurlijk!

— Maar niemand zal vermoeden, dat André van de Pijpelheide, de gast van een rijke burggraaf is. Laat ons onmiddellijk naar dat huis gaan. Na enkele dagen vergeefs zoeken, zal Cartouche het opgeven en dan kunnen we ons veiliger bewegen.

BAKELANDT

DE PRINS
VAN ORANJE

De jonge lieden begaven zich dus naar de Meir, en werden door Pierre met de meeste hartelijkheid ontvangen.

De edelman liet André bij zich komen en bedankte hem innig voor de hulp, die hij Louise had verleend.

— Gij samen hebt gewerkt in 't belang van mijn kind, zei hij ontroerd. Blijf hier zolang ge wilt, en Pierre zal zorgen dat het u aan niets ontbreekt.

't Was nu 't veiligst voor de geliefden om maar niet op straat te komen. Ze brachten dus de dag binnenshuis door.

Pierre gaf zijn plan te kennen. Clothilde's overschot naar hier te brengen en André beloofde hem zijn hulp.

Toen het donker was, weerklonk luid de klopper op de voordeur.

— Daar zijn onze Franse schavuiten, gromde Pierre, en hij haastte zich de onwelkome gasten binnen te laten en naar boven te geleiden.

Nu moest hij weer braden en bakken, want de zogenaamde officieren schenen weinig verteed te hebben in een eethuis, daar ze er hongerig waren.

André's kamer was nevens die van Pierre in de linkervleugel van het huis en Louise zou aan de andere zijde van de woning slapen.

Het meisje had haar vertrek reeds gezien en ging alleen naar boven, terwijl beide mannen nog een wijle met elkander spraken over hun stout en moeilijk plan.

Het meisje verlangde naar rust en spoedde zich over de gang, er echter zorg voor dragend dat de Franse officieren haar niet hoorden.

Bij de voordeur van de kamer, waar de vermeende krijgslieden nog babbelden, bleef Louise plotseling verschrikt staan.

— Kom toch in bed, zei er een.

— Ik heb nog geen slaap, antwoordde de ander.

Zou het mogelijk zijn?

Was dat de stem van Cartouche niet?

— Ik blijf nog wat drinken en roken, hernam de spreker.

Neen, Louise, twijfelde niet meer.

't Was Cartouche die sprak!

Cartouche was in dit huis. En waarom niet? Was hij niet sluw genoeg om overal binnen te dringen?

Louise kreeg een gevoel van afschuw.

Cartouche in 't huis van zijn slachtoffer, in de woning van Clothilde, die hij zo schandelijk bedrogen had!

Louise wilde naar beneden snellen, alles aan André en Pierre vertellen, opdat de schelm gevangen zou worden—.

Maar het meisje dacht aan Morré, aan haar vader! Ook die was dan verloren. En haar broeder Sus eveneens! En Kate, André's moeder.

Wat moest ze doen?

Niet spreken?

Maar Cartouche beraamde wellicht kwaad tegen Clothilde's ouders.

Louise was ten prooi aan een hevige tweestrijd. Ze beefde over al haar leden.

— Maar zou het de kapitein wel zijn? dacht ze weer twijfelend.

En ze leunde 't oor tegen de deur, om te luisteren.

Wellicht maakte ze hierbij enig gerucht, want plots werd de deur geopend en eer het meisje zich terugtrekken kon, greep Cartouche haar bij de keel...

Louise was te verschrikt om een kreet te slaken, de angst benam al haar kracht om te roepen.

En 't volgend ogenblik was het te laat, want Cartouche sleepte haar mede, niet in zijn kamer, doch in een ander vertrek.

— Bakelandt is te heftig, hij zou onmiddellijk zijn mes trekken en we moeten ons hier kalm houden, dacht Cartouche. Ik moet weten, wie ons bespieden komt en of we ontdekt zijn.

Hij sleepte het schier bewusteloos meisje naar het raam en bij 't bleke maanlicht staarde hij in haar wezen...

— Gij... gij... gij hier... Louise! stamelde de rover verschrikt.

Een ogenblik liet hij het meisje los.

Deze scheen uit haar verdoving ontwaakt en sprong naar de deur terug.

Maar als een tijger wierp de bandiet zich op haar en drukte zijn grove hand op haar mond.

Cartouche was van zijn schrik enigszins hersteld en sprak:

— Ge zijt Louise. Ge waart dus niet dood, toen ge in 't bos neerviel... Maar nu zijt ge in mijn macht. Ha! Kate had gelijk, ge wilt mij verraden en daarom zijt ge mij gevolgd! Maar Cartouche overwint weer. Toch wil ik u niet doden... nu nog niet... ge zult mijn lief zijn, ook tegen uw wil!

Er klonk wilde hartstocht in Cartouche's stem.

Hij had dit meisje begeerd en nu was ze in zijn macht.

— Ge zult mijn slavin zijn... zolang tot ik u moe ben en dan zult ge sterven! siste hij. Zo wil Cartouche zich wreken. Blijf hier... poog niet te roepen, want dan snel ik toe... en steek u mijn dolk in 't hart.

Cartouche keerde naar de kamer van Bakelandt terug. Hij vreesde, dat ze beiden verraden waren besloot onmiddellijk te vluchten.

Maar Louise zou hij meevoeren, mee naar de heide!

Haastig sloot hij de deur, na nogmaals gezegd te hebben:

— Geen kreet, geen woord, of ge zijt dood!

Louise was alleen, maar begreep dat Cartouche onmiddellijk zou terugkeren.

Roepen mocht ze niet, want dan was ze verloren! Toch moest ze handelen.

Louise was een moedig, vastberaden meisje, zoals we reeds hebben kunnen opmerken.

En het bleek ook nu.

Haastig greep ze de lakens van het bed, bond ze aaneen, bevestigde nog een deken aan het ene laken.

Koortsachtig werkte ze voort, legde stevige knopen.

Dan wierp ze het raam open, bond het laken aan de kruisstang.

Ze prevelde een gebed en klom naar buiten.

Nu zweefde ze tussen hemel en aarde.

De lakens hielden, maar waren ze lang genoeg. Reikten ze tot aan de grond?

Louise dacht er niet over na, zonk verder en eindelijk had ze 't eind bereikt.

Haar voeten gevoelden nog geen vasten bodem... Hoe ver waren ze er nog van verwijderd?

Louise kon zich niet meer houden, liet zich vallen...

HEG LEEMANS

11

BAKELANDT

DE PRINS VAN ORANJE

Goddank ! veilig stond ze op de grond.

— Vervloekt, ze is weg... door het venster ! kreet een stem boven haar.

Ze herkende de stem van Cartouche.

— Daar is ze, daar ! Schiet ! riep de andere schurk.

Maar Cartouche hing ook reeds aan het laken en gleed snel naar beneden.

Angstig vluchtte Louise door de tuin...

Om aan een achterdeur te kloppen en wachten tot Pierre, na eerst gevraagd te hebben wie er was en de deur geopend te hebben, had ze geen tijd... zulks begreep het arme meisje wel.

Cartouche snelde zijn slachtoffer achterna.

Bakelandt klom insgelijks langs de lakens omlaag.

Twee rovers maakten nu jacht op het zwakke, weerloze meisje.

Maar een derde gestalte gleed naar beneden.

't Was André.

Pierre en André hadden 't gerucht, dat Bakelandt en Cartouche boven maakten, gehoord.

De knecht vreesde dat er weer iets was voorgevallen met zijn meesteres, ofschoon hij thans de deur harer kamer goed gesloten had.

Beide mannen zagen Bakelandt juist uit het raam verdwijnen.

André dacht onmiddellijk aan zijn verloofde.

— Waar is Louise's kamer ? vroeg hij driftig aan zijn gezel.

Maar die kamer was ledig.

— Er is iets met Louise gebeurd ! kreet André angstig, en hij liep rond 't geopend venster.

De jonkman bedacht zich geen ogenblik, en om zijn verloofde bij te staan, liet hij zich eveneens langs de lakens zakken.

Pierre bleef kalmer, ging naar beneden en wapende zich met een dikken knuppel.

Dan opende hij behoedzaam de achterdeur en verdween in de tuin.

Cartouche had Louise gezien en sprong er als een dolle heen.

— Hulp ! hulp ! schreeuwde het meisje nu in doodsangst en ze rende door 't lange gras, drong tussen de verwilderde struiken, strompelde over boomwortels, maar sprong telkens weer op en ijlde verder.

Maar Cartouche won op haar, en Bakelandt liep haar van de andere zijde tegemoet.

— Louise ! klonk een stem... Louise, ik ben hier...

't Was André. —

Bakelandt herkende die stem eveneens.

— Ha, we hebben Kate's zoon ook, dien laffe, brave André, juichte de schelm. Welk een geluk, dat ik de verraders zo betrap.

Maar André had een stok uit een struik gerukt en sprong woedend op de hoofdman der binders af...

Maar een schot knalde en de arme jongeling stortte neer.

— André, André ! gilde Louise, en ze vergat het gevaar dat ook haar bedreigde, ze dacht niet meer aan haar vervolgers, maar boog zich wenend over de gevallene.

Bakelandt, die geschoten had, richtte weer zijn wapen, mikte nu op het meisje...

Het schot ging af, maar de kogel miste zijn doel, want een hevige stokslag had Bakelandt's arm getroffen.

De bandiet keerde zich vloekend om en stond voor Pierre, die weer zijn knuppel verhief en nu de roverkapitein zo geweldig raakte, dat deze bezwijmd neerviel.

Dit was nu de tweede maal in zijn roverleven dat de woeste kapitein voor een gewone burger had moeten onderdoen.

Hij zou het voorzeker, zo hij uit dit geval ontsnapte, ginder in het Geuzenbos niet voortvertellen.

Nu bleef het tussen Pierre en de bandiet der Pijpelheide.

Zou de oude, trouwe dienaar getroffen worden en met zijn leven zijn toewijding betalen?

't Was niet zo volslagen duister, zo dat men elkander goed zien kon.

Daar zat Louise gebogen over het lichaam van André, die door een kogel getroffen, op de grond lag. Daar dichtbij stond Pierre met opgeheven stok gereed om de woesteling te lijf te gaan.

Maar daar stond ook Cartouche die mikte.

Een korte droge slag weerklonk, maar het pistool ketste.

Nu vloog Pierre met een razende kreet en zo vlug dat men het van zijn bejaarde benen niet zou verwacht hebben, naar de rover.

Deze sprong een paar stappen achteruit en struikelde over het lichaam van André.

De voor hem geknield zittende Louise werd omvergeworpen, maar Cartouche zelf viel op zijn rug en lag een ogenblik te spartelen.

Pierre wierp zich onvervaard op hem. Hij trachtte hem bij de keel te grijpen om hem te wurgen, maar Cartouche was lenig, vlug en sterk en omvatte zijn polsen met ijzeren klauwen.

Beide mannen rolden over de grond.

Wie zou er rechtstaan als overwinnaar?

Zulks vroeg Louise, die opgestaan was en de worstelende met verschrikte ogen bekeek, zich angstig af.

Zij oordeelde dat zij Pierre ter hulp moest springen, maar zij scheen als verlamd. Zij kon geen stap van haar plaats verroeren, maar zij riep zo luid zij kon, met heese, door de ontroering bevangen stem:

— Hulp! Hulp! Hulp!

Toen zakte zij weder door de knieën bij haar gekwetste André en schreide smartelijke tranen.

André roerde niet meer.

Was hij dood?

— Lieve, stamelde Louise, lieve André, toe, spreek nu een woordje tot uw Louise. God! wat ben ik bang!

André bewoog zich niet.

Intussen rolden de dienaar en de rover over de grond. Cartouche, bij een beweging om een ander pistool te grijpen loste en zo kon Pierre zich losworstelen en opspringen.

BAKELANDT

THE PLAN FOR THE THE HISTORY

Ook Cartouche was opgesprongen en bleef een ogenblik bedwelmd staan. Pierre bukte zich spoedig en nam zijn knuppel weer ter hand.

Dan sprong de knecht op Cartouche af, maar met een zijwaartse beweging, want hij had gezien dat de roverkapitein ook zijn pistool ophief.

Weer knalde een schot, maar de kogel vloog tussen de struiken.

Cartouche vluchtte heen, doch Pierre volgde hem en weer had er een wedren plaats, een wedren op leven en dood, thans tussen twee mannen.

't Geknal der pistolen was buiten gehoord geworden door de patrouille, die 's avonds en 's nachts de stad doorkruiste.

De overste der krijgslieden klopte op de deur der grote woning.

De burggraaf, die zich nog niet te bed gelegd had, was in zijn droevige mijmeringen gestoord geworden door al die revolverschoten en hoorde nu 't gebons op de deur.

Ontsteld riep hij op Pierre, die natuurlijk niet verscheen.

't Geklop klonk luider en de Poil opende zelf de deur.

— Wat gebeurt er hier? vroeg de overste driftig.

— Ik weet het niet.

— Hoe, ge weet het niet! Ge hebt toch horen schieten, of wilt ge ons wijsmaken dat ge op dit ogenblik jacht maakt op nachtuilen?

— Ja, er werd geschoten.

— En ik verlang uitleg, citoyen.

— Maar ik weet niet wat er gebeurt.

— 't Is toch in uw huis dat men schoot.

— In mijn hof. Ga zien, heer, er moeten vreemdelingen in mijn tuin gedrongen zijn.

De Poil ging de krijgslieden voor door de lange gang.

— De achterdeur is niet gesloten, mompelde hij. Wat mag dat alles toch betekenen? Zeker iets tussen Pierre en de Fransen?

— Fransen? vroeg de overste.

— Ja, er zijn hier twee Franse officieren gehuisvest.

— Bij u? vroeg de ander verwonderd.

— Welja.

— Onmogelijk!

— Toch spreek ik de waarheid. Maar overtuig u zelf, heer, hier is de hof. Hoort ge die kreten? Men is ginder aan 't vechten.

En de Poil riep luid:

— Pierre, zijt gij daar?

— Ja, heer, kom mij helpen.

De krijgslieden snelden naar de plaats van waar 't geroep weerklonk.

Pierre lag weder op de grond te worstelen met Cartouche. 't Was een vreselijke strijd tussen twee sterke mannen en ieder wist dat zijn leven op 't spel stond.

De krijgslieden scheidden de vechters en hielden ze bij de kraag.

— Ha, soldaten! juichte Pierre. Ge komt juist op tijd, want ik beken dat deze schavuit sterk gespieerd is.

— Krijgslieden! riep Cartouche. Ja, ge komt juist bijtijds. Ik gelast u deze man en zijn meester aan te houden. Zij nemen officieren der Republiek in hun

woning aan, maar om ze dan in de nacht verraderlijk te willen ombrengen en het lijk zeker in de tuin te verstoppjen.

— Ellendige leugenaar! kreet Pierre. Gij zijt een grote schurk.

— Mannen, doet uw plicht! hernam Cartouche.

De overste der patrouille aarzelde.

— Wie zijt ge? vroeg hij aan Cartouche.

— Dat zal ik u straks op 't stadhuis laten gevoelen, als ge niet onmiddellijk uw plicht volbrengt en deze verraders gevangen neemt!

— Geloof hem toch niet! kreet Pierre. Deze kerel is een bedrieger en zijn gezel, een even grote schurk als hij, ligt ginder in zwijm.

— Mijn kameraad, officier der Republiek als ik, werd lafhartig neergeveld, hernam Cartouche. En, overste, gij neemt deze verraders niet gevangen! Ah! ge zijt wantrouwend. Welnu, gij kunt u morgen verantwoorden. Ik zal u dan thans vertellen wie ik ben. Ge weet dat veel boeren, echte brigands, opstaan tegen de Republiek en onze legers op verraderlijke wijze bevechten. Wij vermoeden dat de burggraaf de Poil die brigands steunt met zijn geld en aldus een der hoofden der samenzweerdere is. Om zulks te onderzoeken werden mijn kameraad en ik herwaarts gezonden. 't Moest een geheim blijven, maar de omstandigheden verplichten me thans te spreken. Ik heb nu geen bewijs meer nodig dat de Poil een geheime vijand der Republiek is, ik ondervond het nu zelf! Overste, weet nu wat ge doet. Voor 't laatst gebied ik u in de naam der Republiek deze verraders gevangen te nemen.

— Gemene leugenaar! kreet Pierre.

— Wat durft ge mij van verraad beschuldigen! riep de burggraaf driftig. Ik, die dood was voor de wereld, zou me met politiek bemoeid hebben! Dat gaat te ver!

— Veinzen kondt ge meesterlijk, citoyen de Poil, hernam Cartouche. Uw huis was altijd gesloten, en de mensen moesten geloven dat ge een afgetrokken leven leidet! Maar thans wordt u 't masker afgerukt. Ge lokte ons in de tuin... en ge hadt hier sluipmoordenaars. Een kon ik neerschieten, hij ligt ginder, maar de andere was niet zo spoedig onschadelijk.

— Welk een net van leugens! hernam Pierre.

— Ik moet u gevangen nemen, citoyen de Poil, u en uw knecht, zei de overste der krijgslieden, die nu geloof sloeg aan Cartouche's woorden. Als gij verdacht wordt van verraad, is het mogelijk dat er officieren in uw woning werden gezonden, zonder dat de overheid dezer stad het wist.

— Wij behoren tot het leger van Jourdan, hernam Cartouche.

De overste liet nu de burggraaf, naar wiens protest niet geluisterd werd, en de knecht, die te vergeefs verzet bood, aanhouden.

Louise kermde nog altijd bij het lichaam van haar geliefde.

Zij werd ook gevangen genomen, terwijl twee mannen André opnamen.

— Louise, nu worden we van verraad beschuldigd! kreet Pierre. En deze schavuiten ontsnappen. Vertel gij wat er gebeurd is!

— Wat, men voert ons mee! kreet het meisje. Weet ge wie deze man is, soldaten? Cartouche, de hoofdman der binders van de Pijpelheide.

— Deze brigands deinzen voor niets terug, om aan hun straf te ontkomen, hernam Cartouche. Leid ze weg.

HEG LEEMANS

19

BAKELANDT

IN NAAM VAN DE
KEIZER

— Maar ik zweer u, overste, dat ik de waarheid spreek! kreet Louise. Die man is Cartouche, een rover en moordenaar!

— Meisje, ik zal u voor de rechtbank vervolgen om die laster. Ge verergert uw lot, zei de bandiet.

De burggraaf was enige stonden te ontroerd geweest, om te spreken. Maar nu schreeuwde hij Cartouche toe :

— Ellendige bedrieger, wat hebt ge met mijn kind gedaan?

— Nu houdt de oude zich gek! spotte Cartouche. Ahsa, overste, dat duurt te lang. Ik kan niet zeggen, dat ge vlug handelt. Ik zal me eerst met mijn kameraad bemoeien en dan onmiddellijk naar het stadhuis komen. Heden nog moeten deze lieden verhoord worden, want wellicht kunnen we dan nog de hand leggen op andere verraders. Spreek in die zin tot uw chef en zeg, dat ik bijzondere macht bezit in dit geval.

— Vooruit, mannen! riep de hoofdman der krijgslieden. We hebben genoeg getalmd.

— Maar mijn vrouw... mijn vrouw! kreet de burggraaf.

— Vooruit! herhaalde de overste.

— Maar mijn echtgenote kan niet alleen blijven. Zij is zwaar ziek! hernam de Poil wanhopig.

— Citoyen, ik heb geen last ontvangen uw vrouw aan te houden, zei de overste op kalme toon.

— Maar zij kan hier niet alleen blijven!

— Ge moet de gevolgen dragen van uw verraad.

— Maar die kerels liegen!

— 't Zijn twee bedriegers, twee rovers! kreet Pierre. En ge laat u misleiden.

— Ze hebben mijn verloofde gedood! kermde het meisje.

— Gij lastert twee officieren der Republiek en maakt uw zaak nog erger, vermaande overste. Vooruit nu, naar het stadhuis. Ik voer mijn last uit. Gij moet u bij de overheid maar verantwoorden. Ik weet wel, dat sommige rijke inwoners van Antwerpen de boeren, die oproer maken, met geld steunen, maar de overheid en niet ik moet onderzoeken, of gij tot de verraders behoort.

— Mijn arme vrouw! kloeg de Poil. Maar gij zijt onbarmhartig, onmenselijk. Mijn vrouw is ziek.

— Gij kondt ze wel alleen laten, om verraad te plegen, citoyen. Nu begrijp ik uw verlegenheid en verwarring, toen ge mij binnenliet en allerlei onzin stameldet als antwoord op mijn vragen.

— Gij laat Cartouche lopen! riep Louise in wanhoop.

— Meisje, gij zijt zeer sluw, maar zult mij niet vangen. En nu hebben we genoeg geredeneerd, hernam de overste.

De krijgslieden verlieten met hun gevangenen de woning, waar de arme zinneloze alleen achterbleef.

Cartouche had een stout spel gespeeld en juichte nu over de goede uitslag.

Tussen een officier en een burger viel er niet te aarzelen. En de beschuldiging die Cartouche uitbracht, was zo bezwarend, dat zij niet vermilderd kon worden door de aanklacht van de burgers. Integendeel. Deze klacht was een bezwarende omstandigheid die de ongelukkigen duur te staan kon komen.

De beschuldiging van de officier was formeel. De burggraaf de Poil en degenen die zich in zijn tuin met hem bevonden, waren staatsmisdadigers.

Daarenboven hadden zij de hand durven leggen op 't gewijde uniform van twee Franse officieren.

En hierop stond de kogel, de doodstraf.

Het lot der weggevoerden was verschrikkelijk. Maar er was niets aan te doen.

Daarenboven was het optreden van Cartouche zo beslissend, dat de Franse patrouille beefde bij zijn bedreiging.

Van deze twee kwalen moest de overste van de ronde de minste kiezen, deze waarbij hij geen gevaar liep gestraft te worden.

Hij luisterde dus naar de bevelen van zijn vermeende overste en was anderzijds zeer verheugd dat hij de hand op misdadigers kon leggen.

Staatsmisdadigers.

Er stond een premie op. 't Was een buitenkansje voor de sergeant! Hij zou op de legerorde worden vermeld. Hij zou in het openbaar gelukgewenst worden!

Welke eer!

En hij voerde met zich een ci-devant. Dat volkje was niet te vertrouwen. Het leefde van verraad en samenzwering.

En verheugd vertrok hij naar de Grote Markt.

OP DE DREMPEL VAN DE DOOD

Cartouche had eerst gejuicht, maar was dan zeer bezorgd om Bakelandt.

— Zou hij dood zijn? vroeg hij zich angstig af, zich over de gevallene buigend. Neen, neen, hij ademt nog... ik zal hem tot bezinning terugbrengen en dan moeten we zo spoedig mogelijk van hier weg.

De roverbaas droeg zijn gezel in huis. Hij hijgde onder de last en soms knikten zijn knieën, maar hij hield vol en legde de bewusteloze in een kamer neer.

't Gelukte hem weldra de Vlaamse roverkapitein bij te brengen.

Verwilderd sloeg Bakelandt zijn ogen op.

— Waar ben ik? vroeg hij.

— Bij mij, Lodewijk.

— Wat is er gebeurd?

— Dat zal ik u later vertellen, nu moeten we vluchten.

— Mijn hoofd!

— Hebt ge pijn?

— Wat is er toch met mijn hoofd gebeurd?

— Men heeft er een klop op gegeven.

— Maar zijn we dan gevangen?

— Neen, neen, want dan zou men zulk een klop op uw hoofd geven, dat ge nimmer nog pijn gevoelde. Doch we moeten vertrekken, Lodewijk.

— Ha! ik herinner me alles... dat meisje, niet waar? Waar is ze?

— Gevangen! En de knecht, en André en de burggraaf ook! Ze zijn allen meegevoerd door soldaten.

— Ik begrijp er niets van... O! mijn hoofd doet mij vervloekt pijn!

— 't Zal beteren, Lodewijk.

THE FIRST EDITION OF THE
HISTORY OF THE
HAKELANDT

JAN VAN CONTICH
JOHAN VERDIJCK

DE BENDE VAN
BAKELANDT

Deel II

ANTWERPEN
UITGEVERSFIRMA L. OPDEBEEK
1955